

пенъ, които се намервале при слазанието на Палатинското бърдо къмъ голѣмийтъ Ипподромъ. Нѣкои историци казвале, че ужъ тукъ изникнало священното Ромулово стѣбло, и споредъ баснословието, че Ромулъ единъжъ като опиталь силата си, устрелилъ съ копие то си отъ Авентийското бърдо, а копие то имало дървена дършка, и върхътъ му отъ стремлението толкозъ се вмъкналъ въ земята, щото мнозина се опитале да го съюнать, но никой не сполучилъ. При това земята като влажна, дървото извѣднѣжъ процѣвнало, и клоновитѣ постапенно станале много дебели. Тѣй щото Ромуловѣтъ наследници много го убожавале, уважавале, го имале като едно отъ найъ всятитѣ нѣща и му зградили една прѣкрасна стена. И въ случай че нѣкои отъ прѣходящата публика съгледвалъ дървото, че не било толкозъ весело или зелено, изведнажъ щелъ да се развика за да извѣсти на прѣходящитѣ, че дървото исъхва; тогазъ тѣ както на пожаръ помагале, и силно викале вода! тѣй щото всичкитѣ хора пристигвале на помощъ съ кови пѣлни съ вода, за да напоятъ дървото да не исъхне. Нѣкои историци приказватъ, че когато Галий Кесарь съграждалъ стѣпала близо до онова дърво, въ туй врѣме майсторитѣ като копаеле до него, по невнимание повредиле коренитѣ му, и дървото постѣпенно исъхнало отъ корень.

§ 21. Сабинянитѣ приеле сжщитѣ мѣсеци, които имале Римлянитѣ, и за тѣзи мѣсеци колкото било нужно да се разясни, се писало въ житието на Нума *). Тогазъ Ромулъ

*) Видѣ въ житието на Нума глава 18; и 19;